

DAGGRY

**"Han er ikke her; thi han
er opstanden, som han
har sagt."—Math. 28:6**

FORKYNDER AF KRISTI NÆRVÆRELSE.

Marts – April 1951

D A G G R Y

udkommer — om Gud vil — i Begyndelsen af hver Maaned eller hveranden.

Det udgives af nogle Brødre i København og bæres økonomisk af gamle Sandheds-Venner.

Aars-Abonnement for Bladet er 5 Kroner. Bladet bestilles hos Dag gry - Forlaget, H y l d e b æ r v e j 13, K ø b e n h a v n F. (Telf. Godthaab 6619).

Sandheds-Venner, som ikke har Raad til at betale det fastsatte Beløb, vil vi med Glæde sende Bladet gratis, om der blot for hvert Aars Begyndelse tilgaar os Meddelelse om, at det ønskes.

Abonnementet kan indbetales paa Postgiro 61676.

I Norge koster Bladet 5 Kroner 25 Øre. Beløbet kan indbetales til "D A G G R Y" Oscarsgaten 14 B. 3., Oslo.

I Sverige koster Bladet 5 Svenske Kroner. Adresse: "Bibel-studieselskabet Dagningen", Østre Boulevarden 20, Kristianstad, Sverige.

Daggry

FORKYNDER AF KRISTI NÆRVÆRELSE

Nr. 3-4

Marts-April 1951

22. Aargang

INDHOLD

Den sande Freds Hemmelighed. Af Broder C. T. Russell. (Afsluttet)	1
Det himmelske Syn	2
Vor Samling om Paaske-Maaltidet	15
„Han er ikke her“	24

DEN SANDE FRELSES HEMMELIGHED

(Afslutning).

Som en guddommelig Olivengren, som Guds Budskab, fremfører vi den Indbydelse, at alle „de kaldte“ kan komme til Faderen gennem Genløseren, gennem hans Offers Fortjeneste, og naar de kommer faar de at indse og erfare, at deres Synder er dem forladte, og at de er genoptagne i Guds Yndest, at Herren huser en kærlighedsfuld Interesse for alle deres Anliggender, og at han er villig til at lade *alle Ting* samvirke til deres bedste, og at hans Løfte er, at de, om de forbliver tro, til Slut skulle blive delagtige med deres Herre i de Velsignelser, som fremkommer i de retfærdiges Opstandelse — Herlighed — Ære og Udødelighed — samt at alle inden længe i Tusindaarsriget, alle, som nu er blinde og døde, da skulle smage Guds Naade. En anden Vildfarelse, som vi bør advare imod, er at modtage Jesus og sætte sit Haab til ham i Modstrid med Skriftens Fremstillinger. Nogle siger, at de forkaster Tanken om at Jesus døde for at blive Verdens Genløser, men at de alligevel erkender Kristus som en Lærer og et Eksempel. Vort Svar er, at som vor Lærer, lærte Mesteren os, at han „kom til Verden for at give sit Liv til en Løsepenge for mange“ for alle. Om hans Liv ikke havde været „en Løsepenge“, eller en modsvarende Pris, saa sagde han ikke Sandhed, naar han fremholdt dette — og de, som tror, at han talte Usandhed, kan ikke betragte ham som en rigtig Lærer.

Forøvrigt, om han kun kom til Verden for at være vort Eksempel og ikke for at være vor Genløser (den som frikøbte os), da var hans Mission forfejlet, thi ikke en eneste har siden den Gang kunnet efterfølge det Eksempel, han gav. — — — Det er urimeligt at betragte Herren alene som et Eksempel, for Verden med Hensyn til en rigtig Levemaade, efter som ingen af den faldne Slægt har nogen Mulighed for at opnaa det fuldkomne Maal, som Herren anviste, da han opofrede sine retmæssige menneskelige Interesser. (Mat. 20:28). — — Skriften fremholder den modsatte Opfattelse, at Menneskene alle er ufuldkomne paa Grund af Faldet og staar under Dødsdommen og at „Kristus Jesus gennem Guds Naade smagte Døden for alle Mennesker“, „gav sig selv til en Løsepenge for alle, hvorom der skulle vidnes i sin Tid“. Skriften lærer, at dette Offer for Adams Synd, som er gyldigt for hele Verdens Synder, var nødvendigt for at opfylde Guds Dom, inden Forladelse og Genoprettelse til evigt Liv og Yndest var mulige. Den fremholder, at en saadan Genoprettelse skal gennemføres i Tusind-aarsriget. Den fremholder, at Herren Jesus ikke blot var en Genløser, men ogsaa et Eksempel for de ganske faa, „ja, „saa mange, som Herren Eders Gud vil kalde“, at de, som kaldes til at skille sig ud fra Verden og vandre paa Selvopofrelsens smalle Sti, skulle efterfølge Kristi Eksempel, saa langt som muligt, ihvorvel de selvsagt aldrig kunne naa op til hans Maal. Skriften forsikrer os om, at deres bedste Bestræbelser, udfyldte af Kristi Offers Fortjeneste, er velbehagelige for Gud, og tilregnes dem, som om de var fuldkomne, samt at de paa dette Grundlag kunne faa en Andel med sin Genløser i hans Riges Herlighed, Ære og Udødelighed og med ham deltage i det store Værk i 1000 Aarsriget at skænke Verden den guddommelige Forladelsens og Yndestens Velsignelser som sikres Menneskene gennem Kristi Forsoningsoffer.

Eders Hjerter forfærdes ikke.

Tilsidst kommer vi til Anvendelsen af vor tekst paa Apostlene og dem, som har troet paa Grund af deres Ord. Deres Hjerter behøver ikke under nogen Omstændighed at være urolige. De tilhører ikke længere Verden, da de er blevne adskilte fra den, da de modtog Herren, og han modtog dem. Skønt de endnu maa deltage i de Prøvelser og Besværligheder, som kommer over Verden i Almindelighed, har de nu Skriftens Trøst, som vejer op mod disse og forvandler dem til „lette Bedrøvelser“ ikke værd at sidestilles med den Herlighed, som Gud har lovet skal aabenbares paa os. (2. Kor. 4:7—11.) (Rom. 8:18.) Ja, i Grunden er det ikke noget usædvanligt, at Herren tillader Prøvelser og Besværligheder at komme over sine trofaste. (Heb. 12:6—11.) (Aab. 3:19.) Ja, saaledes skulle det være med

os alle, som Apostlen siger: „Intet af alt dette rækker mig“. Ingen af disse Erfaringer i Livet forårsager mig nogen ængstende Tanke. *Hvorfor?* Apostlen svarer „Fordi Guds Kærlighed er udøst i vore Hjerter“ (Ap. G. 20:24) (Rom. 5:5) eng. Overs.

Vi har ikke blot faaet at vide, at Gud har forladt os vore Synder, at han er vor Fader og bedste Ven, at han er barmhjertig mod os i vore Fejl og Mangler, og at han har kaldet os til Herlighed og Meddelagtighed med vor Genløser, men ogsaa, at disse Velsignelser skulle tilfalde os ved Herren Jesu anden Nærværelse i de retfærdiges Opstandelse og Rigets Oprettelse. Desuden har vi ogsaa den Fred, den Glæde og det velsignede Haab, som disse naaderige Løfter skænker os. Dette er noget, som Verden hverken kan give eller fratage os.

(Broder C. T. Russell.)

Det himmelske syn

„Jeg var ikke ulydig mod det himmelske syn“.

Apost. gern. 26:19.

På den tid, da bibelen var under forberedelse, blev de fleste af Guds vejledninger og formaninger til hans folk så vel som åbenbarelsen af hans planer og hensigter tilkendegivet gennem „syner“. Disse var hyppigt, om ikke altid af mirakuløs art og så virkningsfulde, at de personer, til hvem Gud talte, ikke var i tvivl om Guds mening. Disse syner blev ikke givet for at tilfredsstille nysgerrighed men for at sætte dem, hvem synet gjaldt, i stand til at samarbejde med Herren i udøvelsen af hans planer.

Skriften henviser i mange tilfælde til disse syner som Herrens stemme, der taler til sit folk, og et blik gennem konkordansen (overensstemmelsen i Bibelen), gør det klart for os, hvor stor vigtighed Gud tillægger, at man viser lydighed mod hans stemme og ulydighedens frygtelige følger. Gud talte til Noah ikke blot for at meddele ham om den kommende flod, men også for at han kunne advare sin familie og gøre forberedelser til sin egen og sin families frelse.

Gud talte også til Abram i Ur, fortalte ham, at han havde til hensigt at velsigne alle jordens slægter og gav ham undervisning om at forlade sit eget folk og sin faders hus og flytte til et land, som Gud ville vise ham. De velsignelser, der skulle komme af denne kontakt (forbindelse) med Herren, var afhængige af Abrams lydighed mod denne undervisning.

Gud åbenbarede sig for Moses i den brændende busk og overdrog ham det hverv at blive sit folks store befrier. Selve jorden hvorpå Moses stod,

da dette syn blev givet ham, blev hellig eller indviet, fordi Gud på dette sted meddelte sin tjener de ting, han ønskede udført. Hvis Moses fortsat skulle nyde Guds gunst, måtte han være lydighedsfuld mod dette syn, han havde intet valg.

Da Josva gik ind i det forjættede land og stod overfor det hverv at skulle adsplitte kana'aniternes hære, viste en engel sig for ham som „fyrsten over Herrens hær“. Josva 5:14. Det var fra denne hærfører i en engels skikkelse, at Josva blev instrueret om, hvorledes Jeriko skulle indtages. Havde han ikke fulgt disse instrukser, kunne han ikke have indtaget byen.

Der blev givet et syn til profeten Esajas, i hvilket han så „Herren sidde på en ophøjet trone“. Esajas 6:11. I dette syn hørte profeten Herren spørge: „Hvem skal jeg sende og hvo vil gå for os?“ og han svarede: „Se, her er jeg, send mig.“ Dette er i virkeligheden meningen med de fleste af de syn, hvormed Herren begunstigede sine folk i gamle dage, skønt meningen var ikke altid udtrykt så tydeligt i ord.

Indenfor hver tidsalder i Guds plan er der visse ting, Herren ønsker fuldbyrdet, og som, med hans hjælp, kan udføres af menneskehænder: budskaber som menneskestemmer kan bringe, ærinder som menneskefødder kan løbe, og lykkelige er de, hvem han giver lejlighed til at tjene på denne måde, og som er trofaste og ansvarsfulde overfor det, han betror dem. Lad os, når Gud åbenbarer sin vilje overfor os, ligesom Esajas svare: „*Her er jeg, send mig.*“

SYNER FRA DET NY TESTAMENTE

Det mest bemærkelsesværdige syn, der er nævnt i det Ny Testamente, er det, der blev givet til Jesus, da han blev døbt, hvor himmelen åbnede sig for ham. Her i en alder af 30 år begyndte Jesus sit jordiske kald. Han var kommet for at gøre sin himmelske Faders vilje, nemlig alt hvad der var skrevet om, han skulle gøre, i bogens ruller, det Gamle Testamente. Salme 40:6—8. Hebr. 10:5—9. Alle belæringer i det Gamle Testamente til vejledning for Mesteren blev givet under direkte inspiration af den hellige ånd. Der havde ikke været nogle til at tolke, hvad de betød, og selv en så fuldkommen forstand som Jesus' måtte, for at fatte vigtigheden af disse belæringer, oplyses, og han fik en særlig åbenbaring, dette syn, at himlene åbnede sig for ham.

Jesus var kommet for at opfylde de ting, hvorom der var skrevet, og da meningen blev åbenbaret for ham, tøvede han ikke med at påbegynde udførelsen af værket. Og hvad kostede det ikke Jesus at være tro mod det himmelske syn. Perioden for hans jordiske kald var kort, men hver eneste dag var en udmattelsens dag. Hans fjender afviste ham, hans venner mis-

forstod ham, og den store „modsigelse imod ham af syndere“ resulterede i, at han blev arresteret, bragt for øvrigheden, spottet og forhånet og sluttelig dømt til at lide døden på korset. Men dette var betydningen af det himmelske syn. Han skulle føres til slagtebænken som et lam. Han skulle give sit kød for at verden kunne leve. Han skulle være „en mand fuld af pine . . . og bære vore smerter“, og han var lydigh. Ja, han lærte, hvad lydighed gennem lidelse kostede. Hebr. 2:10, 5:8.

Men trods prisen for lydigheden oplevede Mesteren også en rig belønning, selv da han ofrede sit liv. Den fred og glæde, han havde fået i arv mere end erstattede det offer, han bragte. I sandhed det var dette, der satte ham i stand til at adlyde — „for den foran ham liggende glædes skyld udholdt han et kors, idet han ringeagtede skændselen.“ Sandt nok, det var en fremtidig glæde, men forventningen herom og hans fuldstændige tillid til, at glæden ville blive hans, gav ham en nærværende fred og glæde, som verden hverken kunne give ham eller tage fra ham. Således var han på samme tid — en mand fuld af pine — og uden tvivl også verdens lykkeligste mand, og glæden ved Faderen var hans styrke.

PAULUS' SYN

Saul af Tarsus havde altid været en nidkær Guds tjener, skønt han havde en forkert opfattelse af, hvad Herren ønskede, han skulle gøre. Det var, da han opfyldt af nidkærhed var på vej for at udøve en misforstået tjeneste, at Herren begunstigede ham med det syn, der er anført i vor tekst, og om hvilket han senere aflagde vidnesbyrd, idet han sagde: „*jeg blev ikke ulydig imod det himmelske syn.*“ Det var dette syn, der satte en stopper for den forkastelige vej, han var inde på, og som tillige åbenbarede for ham den opofrelsens stilling, han skulle indtage som Kristi efterfølger, og det kald, han skulle fuldføre som hedningernes apostel.

Den korteste oversigt vi har fået angående Paulus' jordiske tjeneste i Kristus, og hvad han skulle gennemgå af lidelser findes i meddelelsen til Ananias, hvor Herren befalede denne at fortælle Saul, hvad han skulle lide for Jesu navns skyld. Ja, lydigheden imod det himmelske syn betød megen lidelse for Paulus, men han glædede sig over disse, for det himmelske syn havde åbenbaret, at han fik den forret i sit kød at udfylde, hvad der fattedes i Kristi trængsler. Kol. 1:24.

Og disse lidelser skulle komme, og de kom som resultat af hans lydighed mod det himmelske syn — lydighed d.v.s. han kundgjorde for andre, hvad Herren på en mirakuløs måde havde åbenbaret for ham. Efter, overfor Agrippa, at have erklæret, at han ikke havde været ulydig imod det himmelske syn, tilføjede han: „men jeg forkyndte både først for dem i Damas-

kus og så i Jerusalem og over hele Judæa land og for hedningerne, at de skulle fatte et andet sind og omvende sig til Gud og gøre gerninger omvendelsen værdige." Apost. gern. 26:18. Paulus forklarede kongen, at det var for denne sags skyld, at jøderne anklagede ham, og han vedblev med at blive forfulgt af både jøder og hedninger, indtil han tilsidst med glæde afsluttede sit løb og blev henrettet i Rom.

Fordi han havde en ubetinget tillid til Herren og vidste, at intet ville få lov til at komme ind i hans liv, der ikke var til det bedste for hans åndelige liv, ejede Paulus hjertets og sindets hvile, men han var stadig opfyldt af en trang, der uafsladelig tilskyndede ham at ofre sit liv i lydighed mod det himmelske syn. Hvad enten han var i jødiske synagoger, i hedenske templer, om bord i et skib eller i fængsel, var hans livs eneste fortærende nidkærhed at kundgøre betydningen af det himmelske syn til andre, at Jesus er Kristus, og at håbet både for menigheden og verden er samlet i ham, som er Genløseren, og den ene, som skal regere indtil alle fjenderne er lagt under hans fod, tilsidst den store fjende døden.

Paulus' trofasthed mod det himmelske syn betød en hel del mere end at aflægge vidnesbyrd om Kristi evangelium. Ved en lejlighed sagde han, at han ikke havde unddraget sig at forkynde hele Guds råd. Apost. gern. 20:27. Ved at gøre dette opmuntrede, trøstede, advarede og rettede han brødrene for på den måde at hjælpe til at opbygge dem i den mest hellige tro og at vokse til mands modenhed i Kristus Jesus.

FRAFALDET

Paulus profeterede også, at der ville komme et stort frafald fra troen, at „glubske ulve“ ville komme ind imellem fårene og ikke spare hjorden, og at et mægtigt antikrist system ville opstå og udvikle sig og trives gennem det meste af evangeliets tidsalder og fortsætte hermed, indtil det bliver tilintetgjort af det strålende lys ved Mesterens anden nærværelse i slutningen af tidsalderen. 2. Thess. 2:3—8, Apost. gern. 20:29. Han forudsagde også, at på Herrens dag i slutningen af evangeliets tidsalder, ville pludselig og uventet ødelæggelse komme over dem, men „I brødre vil ikke være i mørke, så dagen skulle overraske eder som en tyv“. I Thess. 5:1—4.

Apostelen Peter profeterer også, at i slutningen af tidsalderen — „de sidste dage — vil de, som spottende siger: „hvad bliver der af forjættelsen om hans tilkommelse (nærværelse)?“, ikke kunne forstå betydningen af den tid de lever i, idet de med vilje er uvidende om disse ting. 2. Peter 3:3—5.

I Åbenbaringen er flere enkeltheder umiskendeligt åbenbart om den kendsgerning, at et stort frafald ville udvikle sig lige efter apostlenes død.

Dette profetiske syn, som blev givet Johannes på øen Patmos, klargør også, at i slutningen af evangeliets tidsalder vil Herrens eget folk, hans trofaste efterfølgere — dem, der giver agt på profetiernes sande ord — blive velsignet med større lys over ordet, passende og nødvendig for den tid. 2. Peter 1:19. I sandhed vi har forsikringen om, at på denne tid vil „Guds hemmelighed“ være fuldendt. Åbenbaringen 1:1, 10:7.

Disse Paulus' Peters og Johannes' profetier forsikrer os alle om, at Herrens folk i slutningen af evangeliets tidsalder vil blive velsignet med et strålende lys m. h. t. Guds planer og hensigter. Mesterens eget vidnesbyrd går ud på det samme. I beskrivelsen af måden for hans tilbagevenden og anden nærværelse siger han, at denne vil komme som et lys fra øst og stråle helt over i vest. Medens dette er en forsikring, der gælder, når hele jorden er fyldt af kundskaben om Guds herlighed — ligesom vandene dækker havets bund — som resultatet af Jesu nærværelse, ville Mesterens egne disciple blive de første, der oplyses af hans nærværelses lys. Lukas 21:31.

Idet Jesus benytter et andet billede om sandheden, der gives til troens husstand i slutningen af evangeliets tidsalder, forklarer han, at han, når han er vendt tilbage, vil sætte sig til bords med sit folk og give dem „mad i rette tid“. Matth. 24:45—47. Og han forklarer, hvorledes, det vil gå til og fortæller, at han vil udpege *en* husholder, *en* tjener, der skal uddele „maden“, den åndelige føde, sandheden, til „troens husstand“ i tiden for hans tilbagevenden.

Jesu og apostlenes forenede vidnesbyrd sammen med de mange udsagn i det Gamle Testamente bekræfter, at Herrens folk i den nærværende tid kunne forvente at blive velsignet med et enestående sandheds-„syn“. Der er imidlertid intet i Skriften, der tyder på, at Gud ville give dette syn for denne sene dag på en mirakuløs måde, således som det skete i de forrige tider, da han oplyste de hellige profeters, apostlenes og vor Herre Jesus' sind. Syner af denne karakter er unødvendige nu, da alle Guds planer og hensigter den gang blev åbenbarede og nedskrevet i hans Ord.

Har vi da grund til at tro, at en særlig forståelse af Guds Ord er blevet givet til hans folk i slutningen af denne tidsalder og på den i Skriften angivne måde i særdeleshed med henblik på Jesu profeti om „mad i rette tid“, og hvorledes denne mad vil blive givet „troens husstand“? Vi tror det. Imidlertid kan vi ikke vilkårligt sige, at Herren særlig har velsignet en enkelt person, hvis omrids er tegnet i profetierne som „den tjener“, og at det budskab, der er modtaget gennem ham, derfor er Guds sandheds-„syn“ for denne tidsalders ende. Hvad vi må forstå er, om det vi kalder sandheden — den nærværende sandhed — i virkeligheden er Guds plan, som er tabt af syne under frafaldet, der har stået på i hundreder af år, og at

den er i harmoni med og er den totale sum af forjættelserne og profetierne i Guds Ord. Om dette er tilfældet, må man ikke alene anerkende virkeligheden af Herrens anden nærværelse, men også det redskab han brugte til at meddele os betydningen af det himmelske syn: *Mesterens nærværelses strålende lys*. Ej er vi da denne sandhed?

GUDS PLAN — MENNESKETS NEDERLAG

Når det drejer sig om forståelsen af Guds hele plan for menneskets genløsning og genoprettelse, kan vi ikke skelne sandhed fra vildfarelse blot ved at undersøge en eller flere punkter i læren. Vi må først af alt få fat på det væsentlige midtpunkt i den guddommelige plan og det store formål, hvortil hver enkelthed peger imod. Og hvad er da det, der bliver klart som lyset, når vi søger i forjættelserne og profetierne i Guds Ord? Det er den kendsgerning, at det er Guds hensigt at oprette et rige her på jorden, der vil overvinde det faldne menneskes oprør mod hans suveræne vilje, og at mennesket ved at modtage Guds forsyrg, om liv gennem Kristus — vil blive genindsat til fuldkommenhed og evigt liv.

Jesus opsummerede dette store emne i bønnen „komme dit rige, ske din vilje som i himmelen således også på jorden“ (Matth. 6:10). Profeten Esajas åbenbarer, at fuldbyrnelsen af dette guddommelige formål ikke er afhængig af menneskets skrøbelige kød og vilje, men at „fyrstedømmet skal være på hans skuldre“, og at „den Herre Zebaoths nidkærhed skal gøre dette“. Esajas 9:6—7.

Når vi udtrykker dette store emne, der gennemtrænger Guds Ord, på vort eget sprog, betyder det simpelthen, at den guddommelige plan giver udtryk for, *hvad Gud vil gøre for menneskene* og ikke, hvad menneskene prøver at gøre for Gud. Det var fra denne fundamentale sandhed i Bibelen, at frafaldet i menigheden fandt sted. I stedet for at bede om og vente på, at Kristi rige skulle blive oprettet til velsignelse for verden, opstod der lidt efter lidt et forfalsket rige, idet kirke og stat blev forenet. Dette blev kaldt kristendom, og medens fejlen og fordærvelsen indenfor dette forfalskede system i almindelighed anerkendes, behersker de grundlæggende principper, hvorpå det var baseret, stadig tankegangen og handlemåden hos de mennesker, der ikke er oplyst af den nærværende sandhed. Dette princip er, at kun hvis vi gør Guds arbejde for ham, bliver det udført. Resultatet af dette er, at den bekendende kristne verden af idag er ligeså blind som pavedømmet i den mørkeste middelalder overfor den kendsgerning, at Gud har en plan til velsignelse af nationerne, og at denne plan vil blive gennemført uden hensyn til menneskenes hjælp.

På grund af denne blindhed for sandheden er kirkerne idag forvirrede, idet de intet sikkerhedens anker har, hvortil de kan forankre deres organisationer på denne dag, hvor jordens vrede nationer ødelægger hverandre og samtidig trækker de navnkristne kirkesamfund med sig ned. Store anstrengelser bliver gjort for sammenslutning for at stå stærkere. Der holdes gudstjenester, hvor man på veltalende måde anstrenger sig for at samle de forvirrede og angstfyldte medlemmer, og der bliver gjort forsøg på at påvirke regeringerne til at føre en mere retfærdig kurs. Men al forvirringen af stemmer og krav, alle advarslerne og tilskyndelserne tilkendegiver ikke blot, at Gud er Herre over situationen, men også at den tilsyneladende tilbagegang i kristendommen betyder den nært forestående oprettelse af Guds virkelige rige, som vil bringe fred og glæde og liv ud til hele menneskeslægten. Med andre ord, de har ikke set det nærværende sandheds-„syn“, hvorfor de famler videre i mørket som drukne mænd, der er under indflydelse af „hendes utugts harmes vin“. — Esajas 24:20; Åbenbaringen 18:3.

Eftersom frafaldet fra sandheden udviklede sig i de første århundreder efter apostlenes død, og de bekendende kristne tabte det velsignede håb om Herrens tilbagevenden, ligeledes oprettelsen af det længe lovede rige samt fuldendelsen af Guds plan: velsignelsen af alle folkeslag, begyndte andre falske og vildledende forestillinger at udvikle sig. Fra de hedenske begreber om flere guder tilegnede den falske kirke sig teorien om den treenige Gud og dannede således et kompromis med dem, der stadig holdt sig til Skriften og dens lære om een Gud, at treenighedens tre guder i virkeligheden er sammenfattet i een.

De antog også den hedenske idé om „sjælen“, at denne er et væsen adskilt fra legemet og ikke kan dø. For at gøre deres ubibelske anstrengelser mere virkningsfulde og for at få enhver til at slutte sig til kirken, og således, som de troede, at udføre Guds arbejde for ham, bekendtgjorde de, at disse „udødelige sjæle“ ville blive pint for evigt, hvis de ikke sluttede sig til kirken.

Således førte den ene falske lære til den anden, og yderligere tabte de hovedpunktet i Guds plan af syne, hvis midtpunkt er Kristus Genløseren, indtil næsten hele Bibelens dyrebare lære blev fortrængt af hedensk filosofi, som fik udseende af kristendom, fordi navnet Kristus var vedføjet, og Bibelens sprog blev anvendt. Denne blindhed fortsatte med kun svage glimt af lys, der brød igennem mørket i forbindelse med de kirkelige bevægelser under reformationen, indtil slutningen af evangeliets tidsalder blev nået.

SYNET AF DEN NÆRVÆRENDE SANDHED

Så kom synet! Dette indtraf for mere end halvfjers år siden. Alvorlige læsere af profetierne havde tidligere forstået gennem tidens tegn, og ved visse profetiske tidsmål, at tidsalderens ende og Mesterens tilbagekomst var nær. De var blevne skuffede, fordi de ikke forstod måden for hans tilbagevenden, idet de antog, at han ville komme som et menneskeligt væsen med mærkerne af naglerne i hænder og fødder. De overså den kendsgerning, at han havde givet sit kød for verdens liv og var bleven oprejst fra de døde som et herligt guddommeligt væsen, usynligt for menneskelige øjne, derfor ville han ved sin tilbagekomst være nærværende som en „tyv om natten“, ukendt af alle undtagen dem, der opdagede ham ved at lægge mærke til profetiernes opfyldelse.

En gruppe af alvorlige Bibelstudenter havde over en længere tidsperiode studeret profetierne. En af de store sandheder, som blev tydelig som et resultat af dette studium, var formålet med Herrens tilbagekomst, at han kom for at genoprette menneskeslægten til liv, ikke for at ødelægge jorden; at den profetiske afslutning af verden ikke var ødelæggelse af jorden men enden på den nuværende onde sociale orden.

I Apostl. gern. 3:19—23 fortæller Apostelen Peter os om Kristi andet komme, og om Guds plan som skal opfyldes ved og gennem ham på den tid. Han beskriver det som „*de tider, da alt det bliver genoprettet*“, og tilføjer, at dette havde Gud talt om ved alle sine hellige profeters mund „fra ældgamle dage af“. Ja, dette er Guds røst, som den blev hørt og gengivet for os af profeterne.

Dette var måske, som mange andre træk af den nærværende sandhed, den „mad i rette tid“, som Jesus lovede at fremsætte for troens husstand, når han vendte tilbage. Det var „rette tid“ for denne sandhed at blive kendt, fordi Herrens tilbagevenden afmærkede begyndelsen af den tidsalder, da „alle tings genoprettelse“ skulle opfyldes. Det er sandt, at der har været nogle gennem tidsalderen, der har vidst om genoprettelse, men ved tidsalderens ende var det den rette tid for troens husstand i almindelighed at få den oprettet som en af de dyrebare lærdomme i deres allerhelligste tro.

Og just som forudsagt af Jesus blev dette sandhedssyn med andre beslægtede sider af Guds plan ikke på engang påtrykt sindene hos alle hans sande efterfølgere, men først særligt givet til en meget lille skare. Og det var fra denne skare, at een blev udsøgt af Kristus til at tjene troens husstand, til at gøre kendt vidt og bredt dette herlige Evangelium om riget, så at det tilsidst skulle blive kendt i ethvert land af dem, som havde øren til at høre med og hjerter der kunde værdsætte det.

SYNET ER FULDSTÆNDIGT

Dette sandhedssyn, som har nået os på Guds bestemte måde, og i hvilket så mange af os glæder os i dag, er fuldstændigt og alt-omfattende. Det indeslutter betydningen af alle de store syner, som Gud gav sit folk i gamle dage. Det var en velsignet ting for Noah at blive underrettet om den kommende flod og den forret af tjeneste der skulle være hans i forbindelse med den; men Noah vidste ikke, som vi forstår det idag, at hans erfaringer og afslutningen af den verden bebudede „Menneskesønnens dage“, på hvilke vi nu lever, og enden af „den nærværende onde verden“.

Hvor Abraham må have glædet sig, da Gud underrettede ham om hans hensigt, at velsigne alle slægter på jorden gennem hans sæd, men han vidste ikke, at den virkelige løftets „sæd“ skulle være en troens sæd, og bestå af Jesus og hans legemes lemmer, der lider og dør med ham, for at de må leve og regere med ham.

Moses blev grebet af frygt, da han så den brændende tornebusk og hørte Gudst røst, der bød ham at drage skoene af fødderne, „thi det sted, du står på, er hellig jord“. Han lærte, at han skulle befri sit folk fra Ægypten og være deres lovgiver; men der blev kun givet ham lidet begreb om den større befrielse, der skulle komme til hele menneskeslægten og om forligelsen af Jøder og Hedninger med Gud under den nye Pagts betingelser. Det er sandt, at han profeterede om, at een der var større end ham skulle komme, men ligesom de de andre profetier fra det Gamle Testamente er det tvivlsomt, om han klart forstod betydningen af denne og hans andre profetier.

Esajas så Herren på en „høj og ophøjet trone“, og han blev inspireret af synet til at udføre befalingen af Een, der var så ophøjet og hellig; men dette syn af Gud åbenbarede ikke den guddommelige karakters herligheder, som vi ser dem idag. Han forstod ikke, som det er vor forret at forstå, den vidunderlige harmoni mellem Jehovahs karakteregenskaber — hans visdom, retfærdighed, kærlighed og magt.

Da himlene blev åbnede for Jesus, fik han åbenbaret for sig betydningen af det Gamle Testaments undervisning om formålet med hans jordiske tjeneste, at han skulle lide og dø for verden. Det var ikke muligt da at meddele denne kundskab til hans disciple, for de kunne ikke da bære det. Da han senere oplod skrifterne for dem om betydningen af hans død, brændte deres hjerter indeni dem (Luk. 24:32). Men selv da var det ikke før efter Pinsen, da betydningen af synet blev udvidet til at indbefatte menigheden, at de lærte om deres forret til at lide og dø med Mesteren, og således få del i denne tidsalders „bedre ofre“ — syndoffer trækker i den guddommelige plan (Hebr. 9:23). Denne kostelige sandhed blev også tabt

af syne, efterhånden som frafaldet udviklede sig, men er en del af det „syn“, med hvilket vi er bleven velsignede.

Det syn, mod hvilket Paulus ikke var ulydig, var herligt i alle dets følger. I det så han, at Guds plan indbefattede hedningerne, og tilbud til dem om at blive med-arvinger med Jesus i løfterne om riget. Senere blev der givet Paulus andre syner. Han blev „rykket lige ind i den tredie himmel“ og i „paradis“ og så ting, som det ikke var ham tilladt at udtale sig om, fordi det ikke da var den rette tid dertil (2. Kor. 12:1—7). Idag kan vi også se den „tredie himmel“ og vide, hvad Paulus så i paradis — at han så Guds hensigt om „genoprettelse“ fuldført og hele den menneskelige slægt levende i et verdensomfattende Eden med fuldkommen liv og fred. Og os er det ikke forbudt at kundgøre, hvad vi ser, ved vort „syn“ er det budt os at fortælle hele verden disse velsignede tidender.

Ja brødre, fordi vi lever i dagene, hvor den syvende basune lyder, hvor tiden er kommet til fuldendelsen af Guds hemmelighed, er det vor forret at glæde os i et sandheds „syn“, som omfatter hele Guds plan. I Daniel 12:12 er der givet en henvisning til den velsignelse de Guds folk ville få, der levede i slutningen af denne tidsalder, da betydningen af „synet“ ville blive åbenbaret for dem, og hvor velsignede er vi i sandhed blevne.

SANDHED BRINGER ANSVAR

Som vi har lagt mærke til, at når Gud i tidligere tider gav syner til sine tjenere, var de som bemyndigelse til tjeneste. Da for eksempel Saul på vejen til Damaskus så det lys, der skinnede „klarere end middagssolen“, erkendte han øjeblikkelig betydningen af det, og spurgte: „hvad skal jeg gøre Herre?“ (Ap. gern. 26:13; 22:10). Og således er det også i forbindelse med det sandhedssyn, som Gud har begunstiget os med. Der er noget for os at gøre i forbindelse med det. Ved at give os synet, forventer Herren af os, at vi er lydige imod ethvert af dets krav. Synet er for os en *tilskyndelse* til tjeneste, og desuden en tilskyndelse med mange betingelser og forudsætninger, der må opfyldes, for at vor tjeneste kan være „hellig, Gud velbehagelig“. — Rom. 12:1.

De guddommelige vilkår eller bemyndigelsen til tjeneste er den samme i alle dele af tidsalderen. Paulus vidste, at dette himmelske syn betød mere end blot at fortælle andre om Kristi Evangelium. Han skrev for eksempel, at om han talte sandheden med menneskers eller engles tunge, men ikke havde kærlighed, ville han intet være i Herrens øjne (1. Kor. 13:1). Ikke desto mindre var virkningen af synet i Paulus tilfælde at fylde ham med Guds kærlighed. Evangeliets herlige håb, gennem Kristus at blive delagtig i Guds herlighed, medførte, at Guds kærlighed blev udgydt i hans hjerte; og

ligesom forud Jeremias kunde han ikke lade være med at forkynde de glade budskaber. — Jer. 20:9.

Heller ikke ønskede Paulus at holde sandheden tilbage fra andre. „Ve mig, om jeg ikke forkynnder Evangeliet“ (1. Kor. 9:16). Guds kærlighed tvang ham til at nedlægge livet i tjenesten for sandheden og for brødrene. Og fordi kærlighed var den drivende kraft i hans liv, kunne han til sidst skrive: „Jeg har stridt den gode strid, fuldkommet løbet, bevaret troen. Så ligger da retfærdighedens krans rede for mig.“ — 2. Tim. 4:7—8.

Paulus skrev også: „men jeg undertvinger mit legeme og holder det i trældom, for at ikke jeg, som prædiker for andre, selv skal findes uværdig (1. Kor. 9:27).

Dette var et af kravene fra det himmelske sandheds syn, og således har det været med alle Herrens disciple siden da, og således er det med os. Apostelen Peter skrev og formanede den tidlige menighed til at rense deres sjæle, deres liv, ved lydighed imod sandheden, til uskramt broderkærlighed (1. Pet. 1:22). Lige meget hvor trofaste vi end kunne være i at forkynde budskabet for andre, om vi ikke tillod sandheden at rense vore egne liv, da havde vi ikke sandt adlydt det himmelske syn.

Atter skriver Peter: „Som lydige børn skal I ikke skikke eder efter de forrige lyster i eders vankundighed, men vær efter den hellige som kaldte eder, også I hellige i al eders færd.“ (1. Pet. 1:14—15). Da vi endnu vare uvidende om sandheden, før vi så det himmelske syn, var vore ønsker for det meste selviske. Vi ønskede at gå vor egen vej og tog det ikke så nøje med, hvorledes det virkede på andre. Men nu er det helt forskelligt. Vi har set et syn fra Gud. Vi har lært af hans kærlighed. Vi ønsker at ligne ham og gøre hans vilje. Ligesom han elsker verden og planlægger at velsigne folket, således ønsker vi, at kærlighed må beherske vore liv, og vi vil med glæde ofre, ja blive ofrede, for at kundskaben om Gud kan nå ud til og opmuntre andres liv.

VOR OPGAVE

Og der er ingen tvivl om betydningen af synet, så langt som guddommelig tjeneste for hans folk angår. Det åbenbarer, at vi er i „høsten“, som er tidsalderens „ende“, og er den tid, hvor Herren, Overhostmanden, siger til sine høstfolk, at de skal sende ud sandhedens segl og høste. — Matt. 13:39; Åb. 14:14—16.

Synet åbenbarer også, at vi er i de tidlige daggy-timer af modbilledet til Jubelåret, da de som er oplyste om sandheden, skulde blæse i Guds basun, der bebuder, at tiden er her for den faldne slægt til at få dens tabte arv tilbagegivet. Oh, hvor velsignet er vor forret, som vi synger:

*Blæs i basunen nu,
den glade jubellyd.
Lad alle — — jeg og du —
forkynde det med fryd.
at Jubelåret kommet er,
befrielsen er ganske nær.*

Vi må forkynde de gode budskaber for de sagtnodige, og med sandheden forbinde dem som har et sønderbrudt hjerte. — Es. 61:1.

Da vi endnu ikke har nået tidsalderens fulde afslutning, men endnu er i overgangstiden mellem de to tidsalder, da offerværket fra denne tid ikke er helt tilendebragt, kan vi fortsætte med at forkynde: Se, nu er en velbehagelig tid (for offer), se, nu er frelsens dag. — Es. 61:2; 2. Kor. 6:2.

Og da vi nu allerede er i trængselstiden, der ødelægger den nuværende onde verden, kan vi også forkynde „en hævnens dag fra vor Gud“.

Disse forskellige sider af arbejdet er vi bemyndigede til at udføre ved at forkynde sandheden, der behøves ikke et særligt og forskelligt budskab for hver side af det. Det er alene ved Herrens forsyns ledelse, og fordi han leder resultaterne af vort arbejde, at alle hans formål bliver opfyldte. Og hvor forunderlige er ikke de privilegier vi har i forbindelse dermed.

Profeten Esajas skrev, at på denne tid vilde Herrens folk se „øje mod øje“, og at de tilsammen „ville opløfte røsten“ og synge vor Guds pris. (Es. 52:7, 8). Dette betyder ikke, at vi forstår hver eneste tekst i skriften nøjagtigt ens. Hvad profeten lægger eftertryk på er snarere den store sandhed, at „din Gud er blevet konge!“ (Engelsk overs. „Din Gud regerer!“).

De, som er blevet velsignede med den nærværende sandheds himmelske syn, glæder sig i kundskaben om denne velsignede kendsgerning. I dette ser de øje til øje, og i deres overensstemmende syn glæder de sig over, at de lever i dagene for Menneskesønnens nærværelse.

Heller ikke beholder de deres glæde for dem selv, men de er glade for at bruge alt hvad de har og er, for at denne Herrens røst, synet af den nærværende sandhed, kan blive forkyndt vidt og bredt. De føler at ligesom med Paulus ville der være et „ve“ over dem, om de undlod at fortælle andre disse gode budskaber, eller ophørte med at kundgøre dette fredens evangelium til en verden, der er fyldt af frygt.

Og i denne tvingende iver efter at forkynde de glade budskaber, givet os ved den Hellige Ånd, har vi opmuntring i eksemplet fra „den tjener“, som gav os alt, hvad han ejede, og hele sit liv, da synet først blev givet til ham, for at vi kunne dele synets glæder med ham. Gør vi det samme? Eller efter at vort sind er kommet til hvile angående de mange gådefulde spørgsmål, og den megen frygt som plagede os, sidder vi så endnu på sidelinier,

og giver vel tak med vore læber, men ellers lader vort liv forme sig, som da vi endnu famlede omkring i mørket? Er vi *lydige*, eller *ulydige* mod det himmelske syn?

Når vi betragter alle sider af det nuværende sandheds syn, må det eneste logiske svar fra vore hjerter være, „*Se her er jeg, send mig!*“ Og dette svar skulle være så helt og afgjort, uanset hvad det end måtte koste os, at vi ikke vil holde noget tilbage fra offeralteret, på hvilket vi må fortæres af nidkærhed for Guds hus ved at forkynde vor Himmelske Faders herlighed, og ved at udbasunere de glade budskaber om hans lovede rige.

Vi ville ønske, at vore hænder blev brugte i Guds tjeneste. Vi ville ønske, at vore fødder var hurtige til at bringe budskabet om guddommelig kærlighed til alle, der sørger. Vi vil bruge vore læber og vore tunger til at fortælle om hans kærlighed. Ja, som digteren skriver, vi ville ønske, at vi havde tusind tunger for at synge vor store Genløser pris.

Og om vi har grebet den rette betydning af synet, ønsker vi også at vore penge bliver brugt i Guds tjeneste. „*Intet, Herre, vil jeg holde tilbage*“, er hvad vi vil sige til ham, der har åbnet vor forstands øjne til at skue hans herlighed; og vi vil ikke nøjes med at sige det, men virkelig hengive vort alt til ham, for at det kan blive brugt, som han leder det

Alt dette er indbefattet i vor fulde lydighed mod det himmelske syn. Paulus skrev at vi skulle „tage enhver tanke til fange under lydigheden mod Kristus“. (2. Kor. 10:5). Intet mindre end dette vil helt behage Herren. Kristus sagde, at vi skulle lade vort lys skinne, og dertil føjede han de mange retfærdighedskrav, som ville gøre os velbehagelige for Gud som lys-bærere. Lad os da overgive os helt og fuldt til sandhedens magt, og i vor lydighed mod synet glæde os i hvilken erfaring der end måtte komme. Tiden er kort, lad os være trofaste, medens lejligheden endnu tilhører os.

VOR SAMLING OM PAASKE-MAALTIDET

„KRISTUS VORT PAASKELAM“

1. Kor. 5:7; 10:16. „*Rens derfor ud den gamle Surdejg, saa I kan være ny Dejg, ligesom I er usyrede! Thi vort Paaskelam er jo slagtet: Kristus . . . Velsignelsens Kalk som vi velsigner, er den ikke Samfund med Kristi Blod? Brødet som vi bryder, er det ikke Samfund med Kristi Legeme?*“

I Slutningstimerne af vor kære Frelser Liv drog han særlig Omsorg for at paatrykke sine Disciple for al Tid det vigtigste og højtidelige Billede eller Symbol paa hans Livs Mission — „*Gør dette til min Ihukom-*

melse!" Saaledes talte vor kære Herre; og da disse Ord hører med til hans sidste Udtalelser, kan de betragtes som en Del af hans Dødsbudskab. Apostlen Paulus følger senere til: *„Thi saa ofte som I æder dette Brød og drikker denne Kalk, forkynder I Herrens Død, indtil han kommer."* I mere end nitten Aarhundreder har Kristi Menighed samlet sig om Herrens Bord for Iagttagelse og Mindefest af denne den største og mest betydningsfulde Begivenhed for al Tid — *Offerdøden af Guds Søn.*

Den fornyede og af Aanden oplyste sande Kristne dvæler gerne ved Ihukommelsen af vor kære Frelasers sidste Aften paa Jorden, og dette hører med til de dyreste og helligste Minder. Men i intet Stykke blev denne Aften gjort mere mindeværdig end ved den *Handling af Kærlighed og Barmhjerthighed*, som gav os Nadverens hellige Sakramente. Saa vigtig har Menigheden altid betragtet den hellige Fastsættelse af vor dyrebare Tro, at den har fra den Tid og indtil nu hengivet denne Aarsdag for Herrens Død til Mindehøjtid. Baade Evangelierne og Lektierne i Brevene henviser direkte til den. I Paulus' første Brev til Brødrene i Korinth er den særlig draget frem for vor Betragtning med Vejledninger *for dens rette Brug* og Advarsler mod Misbrug af den. Heller ikke kan vi paa nogen bedre Maade berede os til en god Højtideligholdelse af den end ved under Bøn at opfriske Sindet med det, der er skrevet i disse hellige Skrifter.

Da vi nu nærmer os Aarstiden, der kalder os til dette højtidelige Maaltid med Kristus, er det særligt passende at vi forener os i alvorlig Betragtning af disse hellige Ting. Skønt vi ofte har betragtet dem, og de kan være velkendte af os, er det dog tilbørligt at trofaste Efterfølgere af Kristus vokser i Naade og i Kundskab, og dette medfører, at Paaske-Nadveren bliver stadig mere betagende og betydningsfuld. Ja, mere end dette, vi mindes om, at som en Del af det klarere Budskab for de sidste Dage har Sandhedslyset kastet over Paaske-Højtiden en skøn Harmoni og Enkelthed, og udgør et af de mest tiltalende Træk af Høst-Budskabet.

Bemærk hvor slaaende, hvor indtrængende denne Højtidsbestemmelse er i dens store Enkelthed! Som vor kære Frelser selv gav den, og betjente den med sine egne Hænder, kunde intet være mere enkelt. Nogle faa Stykker af det almindelige Paaske-Brød og en Rest af Vintræets Frugt, der blev taget med ærbødige Hænder, og blev spist og drukket, dette udgjorde hele Tjenestens Ceremoni. Frelseren tog Brødet, og da han havde takket for det, brød han det og sagde til sine Disciple: Tag, æd! Dette er mit Legeme, det, som gives for eder; gør dette til min Ihukommelse. Ligesaa tog han ogsaa Kalken efter Aftensmaaltidet og sagde: Denne Kalk er den nye Pagt i mit Blod; gør dette saa ofte som I drikker den, til min Ihukommelse! Thi saa ofte som I æder dette Brød og drikker denne Kalk, forkynder I Herrens

Død, indtil han kommer. Dette var hele Sagen saaledes som *han* indstiftede og betjente denne.

Det vilde være vanskeligt at forestille sig noget mere tydeligt og enkelt end denne hemmelighedsfulde Nadver indstiftet af Kristus. Den er saa fordringsløs og saa strengt *usmykket*, at Mennesker altid har aabenbaret en overtroisk og usund Tilbøjelighed til at beklæde den med smukke Demonstrationer, saadanne som Frelseren aldrig bestemte, og hvilke er ganske fremmede for *hele Naturen* af denne Højtid.

DEN HERLIGGJORTE KRISTUS AABENBARER

DEN HELLIGE NADVER FOR PAULUS

Vi lægger Mærke til dens store Hellighed. Det er *Kristi egen Bestemmelse* til hvilken han knytter det stadige Minde om sig blandt Mennesker som den største Ihukommelse af ham selv og hans Død lige til Slutningen af denne Husholdning. Han har gjort sig til eet med denne, som han ikke har gjort med nogen *anden Bestemmelse*, og grundlagt paa den er det *levende vedvarende Minde om ham selv paa Jorden*, efter han var borte. Den nøjagtige Karakter af dens Indstiftelse har Herren sørget for skulde blive *særligt* berettet af tre af Evangelisterne, og senere givet en særlig Aabenbarelse af den samme til Paulus som den store Apostel for Hedningerne. Paulus var ikke en af de *oprindelige* tolv Apostle, men var uden Tvivl bestemt til at tage Judas' Plads. Han havde aldrig set Kristus i Kødets. Men han saa den oprejste og herliggjorte Kristus, og modtog direkte fra ham ikke alene Tjenesten til at forkynde Evangeliet, men Evangeliet selv, og med det Detaljerne om Herrens Nadver.

Heller ikke er der noget, der stærkere viser den store hellige Betydning af den Forordning, end den enkle Kendsgerning, at vor herliggjorte Herre meddelte den saa nøjagtigt til Paulus, for at han kunde give den til de Menigheder, som han grundlagde, og fortælle dem at han havde modtaget dette *ikke fra Mennesker, men af Herren selv*. Om ikke dette var en meget hellig guddommelig Bestemmelse, af den største Betydning for Menigheden, og tænkt til den omhyggeligste og ærbødigste Iagttagelse til hans Efterfølgere igennem hele Tidsalderen, er det helt uforklarligt, hvorfor denne særlige og nøjagtige Aabenbarelse af den blev givet til denne Apostel, og det Aar efter at dens store Ophavsmand havde forladt Verden.

Det er vigtigt at bemærke, at denne Indstiftelse er et virkeligt Sakramente. Skrifterne benævner den ikke saaledes, men de knytter til den alt, hvad dette Ord indbefatter. Et Sakramente er et ydre synligt Tegn, guddommeligt bestemt til at overføre, tildele og paatrykke *en vigtig aandelig Sandhed*. For at

udgøre et Sakramente, i dets sande Betydning, maa der være følgende: en ydre, materiel og haandgribelig Bestanddel, der tjener som et Tegn for de ydre Sanser; dernæst en *guddommelig Autoritet* for *Brugen* af denne Bestanddel i en *særlig Tjeneste*; endvidere en klar guddommelig Bestemmelse af *saadan Brug* af den som en *staaende Fortsættelse gennem hele den Husboldning*, hvortil den hører; endelig, et særligt guddommeligt Løfte eller lovet *Naadegave og aandeligt Gode* i den foreskrevne *Brug* af denne Bestanddel, for det fornyede og indviiede Hjerte. Og nøjagtigt *dette* er Herrens Nadver, som Apostlen modtog ved direkte Aabenbarelse af Kristus selv.

BEFRIElsen AF DEN FØRSTEFØDTEs MENIGHED

Vi maa i Tankerne gaa tilbage til Oprindelsen af denne meget hellige Paaske-Ihukommelse, som den findes i Hebræernes tidlige Historie: Ceremonien som den oprindelig blev indstiftet er beskrevet i anden Mosebogs tolvte Kapitel. Gud befalede Hebræerne at fejre Paasken og deres Befrielse fra Ægyptens Trældom hvert Aar.

Israelitterne saa kun Bogstaven i denne Ceremoni og ikke dens forbilledlige Betydning. Saaledes kunde ogsaa vi have været i et lignende Mørke, om ikke Gud havde givet os *Nøglen* til Forstaaelsen af den ved at inspirere Apostelen til at skrive: „*Thi vort Paaskelam er jo slagtet: Kristus*”. (1. Kor. 5:7). Da vor Opmærksomhed saaledes er henledt paa Sagen, finder vi andre Steder i Skriften, der klart viser, at Jesus, Guds Lam, var Modbilledet til Paaskelammet, og hans Død var saaledes ligesaa nødvendig for Befrielsen af de førstefødtes Menighed som Døden af det forbilledlige Lam var for Israels førstefødte. Saaledes ledet af Aanden kommer vi til Jesu Ord og Handlinger ved den sidste Paaske, som han spiste med sine Disciple. *Jesus* forstod Paaskens Vigtighed, men *Disciplene* kendte den ikke. Han var ganske alene, ingen kunde føle med ham, ingen kunde opmuntre ham. Selv om han havde forklaret Disciplene Sagen, kunde de ikke have forstaaet eller værdsat Forklaringen, fordi de var *endnu ikke oplyste* af Aanden. De kunde heller ikke blive saaledes oplyste, førend de var genløste fra adamitisk Synd — gaaet forbi (af Dødens Engel, Ordet Paaske betyder Forbigang. Overs. Anm.), eller regnede fri for Synd i Kraft af det slagtede Lam, hvis udgydte Blod genløste dem fra Ødelæggerens Magt — Døden. Jesus vandrede saaledes alene ad den snævre Vej, *som ingen før han havde betraadt*, og paa hvilken Vej han er vor Forløber og Anfører, det var ikke underligt, at hans Hjerte til Tider var umaadelig sorgfuldt, lige til Døden.

Vi kommer nu til at betragte mere indgaaende Aftenens Hovedtræk — den hellige Nadver i Salen. Da Timen var kommet, satte de sig for at spise

Paaskemaaltidet, og Jesus sagde til Disciplene: „Jeg har hjertelig længtes efter at æde dette Paaskelam med Eder, før jeg lider; thi jeg siger Eder: Jeg skal aldrig mere æde det, før det er blevet fuldkomment i Guds Rige." (Lukas 22:15, 16). Uden Tvivl længtes Jesus efter at faa dem til at forstaa, *hvorledes* det vilde begynde at blive opfyldt lidt senere, paa *den samme Dag* ved Slagtingen af det *virkelige* Lam.

En Grund til at Jesus særligt ønskede at æde dette Paaskelam med dem var, at han, der bestemte at *bryde Sandheden* om dets Betydning for dem, i samme Grad som de kunde modtage det; for, „medens de aad, tog han et Brød, velsignede og brød det, gav dem og sagde: Tag det! Dette er mit Legeme." (Mark. 14:22). „Dette er mit Legeme som gives for Eder, gør dette til min Ihukommelse! Og han tog en Kalk, takkede og sagde: Tag dette og del det mellem Eder! Denne Kalk er den nye Pagt i mit Blod, som udgydes for Eder." (Luk. 22:19, 17, 20). Vi kan ikke tvivle om, at det var Mesterens Tanke at kalde deres Sind *fra det forbilledlige Lam hen til ham selv*, Modbilledet, og vise dem, at det ikke længere vilde være passende at iagttage et Træk i Loven, som han nu var ved at opfylde. Og Brødet og Vinen skulde derefter for dem, som Paamindere om ham, indtage det forbilledlige Lams Plads. Betragtet paa denne Maade er der Styrke i Ordene: „Gør dette til min Ihukommelse" — ikke længere dræbe et bogstaveligt Lam til Minde om en forbilledlig Befrielse, *men i Stedet bruge Brødet og Vinen*, som repræsenterende mit Kød og Liv, *Grundlaget for den virkelige Befrielse*, den *virkelige Forbigang*. Derfor, lad saa mange som fra nu af modtager mig og mine Ord, „gøre dette til min Ihukommelse."

Hvilken virkningsfuld og dyb aandelig Lektie! — At Frelseren, efter at de havde spist det jødiske Paaskemaaltid, indstiftede og indførte denne *nye* Forordning, der ikke alene skulde være en Ihukommelse af hans Død, men ogsaa betegne *Disciplenes Delagtighed i den Død*; og bestemt til at være til Paamindelse derom gennem hele Tidsalderen — „indtil han kommer"! Saaledes siger Lukas, at det var „efter at de havde ædt" (den jødiske Paaske), at Jesus indstiftede sit Ihukommelsesmaaltid. Han overrakte det usyrede Brød med Ordene „Dette er mit Legeme" med den tydelige Betydning, at det var *Symbolet paa eller repræsenterede* hans Legeme. Brødet var ikke virkeligt hans Legeme; for dette var endnu ikke blevet brudt. Billedet er fuldstændigt, naar vi erkender, at det usyrede (rene ugærede) Brød fremstillede Herrens *lydeløse Kød uden Synd* — idet Surdejg var et Symbol paa Synd under Loven, og et særligt Paabud var givet om at bortskaffe dette under Paaskehøjtiden. Ved en anden Lejlighed gav Jesus en Lektie, som tolker Symbolet for os, han sagde: „Guds Brød er det som kommer ned fra Himmelen og giver Verden Liv." „Jeg er det levende Brød, som er kom-

met ned fra Himmelen; om nogen æder af dette Brød, skal han leve evindeligt; og det Brød, jeg vil give, er mit Kød, som jeg vil give for Verdens Liv." (Joh. 6:33, 51).

FÆLLESSKAB AF LEGEMET OG KRISTI BLOD

Dette som Jesus lagde ned i Offer, det æder vi — d.v.s. ved *Tro modtager og tilegner* vi os det, derved modtager vi Forsoningens Gave, Retfærdiggørelsen. At tage af det usyrede Brød ved Herrens Bord repræsenterer for os *først og fremmest* at vi tilegner os ved Tro, Retfærdiggørelse til menneskelige Livs-Rettigheder — en Ret til menneskeligt Liv med alle dets Privilegier, som Herren sikrede os på Bekostning af sig selv. Ligeledes symboliserede Vintræets Frugt først og fremmest vor Frelzers Liv givet her for os, hans menneskelige Liv, hans Væsen, hans Sjæl, udtømt indtil Døden for vor Skyld; og at vi drikker af den Kalk skildrer *vor Tilegnelse ved Tro* af denne Døds Velgerninger, og vor Modtagelse af de Privilegier og Rettigheder til Liv, der blev sikret ved vor Genløseres Offer.

Under Ledelse af den hellige Aand kom der senere til Menigheden *endnu dybere* og grundigere Aabenbarelse af Sandhed, legemliggjort i Kristi hellige Nadver. Den dybere Sandhed er i Virkeligheden det, som Paulus kalder „Hemmeligheden" (Efes. 1:9, 11; 5:27, 32), idet han i den Forbindelse forklarer, at det er den større *Kristus bestaaende af mange Lemmer*. Jesus Hovedet, og alle hans trofaste Efterfølgere Tidsalderen igennem, der udgør hans Legeme. Disse Jesu Efterfølgere blev afgjort paamindet om og saa at fremstille dem selv som et levende Offer og i Guds Regnskabsførelse *at have Del med Kristus i Synd-Ofret som Lemmer paa hans Legeme*. Denne dybere Betydning af Ihukommelsen forklarede Frelseren ikke særligt paa den sidste Aften, da han var hos Disciplene. Det var uden Tvivl en af de Ting, han hentydede til, da han sagde: „Endnu har jeg meget at sige Eder men I kan ikke bære det nu; men naar han (den), Sandhedens Aand, kommer, skal han (den) vejlede Eder til hele Sandheden; ... og de tilkomme Ting skal han (den) kundgøre Eder." — (Joh. 16:12, 13).

I Bekræftelse af alt dette forsikrer Apostlen Paulus os om, at det at æde af dette velsignede Brød er Samfund (Fællesskab) med Kristi *Legeme*; og at drikke af denne velsignede Kalk er Samfund (Fællesskab) med Kristi *Blod*. Under Ledelse af Guds Aand, siger denne Apostel til den indviede Menighed, idet han skriver: „Velsignelsens Kalk som vi velsigner, er den ikke Samfund med Kristi Blod? Brødet, som vi bryder, er det ikke Samfund med Kristi Legeme?"

— at dele med Kristus som Medofre med ham lige indtil Døden, at vi derved kan blive regnede som dem, der skal dele med ham den Herlighed

han modtog som Belønning for hans Trofasthed. — „Fordi der et eet Brød, er vi eet Legeme, endog vi er mange.“ — (1. Kor. 10:16, 17).

Den samme Lektie lagde Frelseren ogsaa Eftertryk paa, da han sagde til nogle af Disciplene: „Kunde I drikke den Kalk, som jeg skal drikke?“ Alle er enige om, at Kristi „Kalk“ var en Kalk, der betød „Offer“, og det *Offer lige til Døden*. At drikke af *Hans* Kalk betyder derfor intet mindre end at faa Del med ham i hans Offerdød, af samme *Grund* og af samme *Formaal* som det, hvormed han drak den „Kalk“. Dette er den dybere og mere aandelige Betydning af Kalken, og staar helt i Forbindelse med *at have Del med Kristus i Synd-Ofret* ved Delagtighed i hans Offerdød, for at vi ogsaa maa dele hans guddommelige Natur og være med ham paa hans Trone.

DEN NYE PAGTS BLOD

Det er sandt, at Frelseren sagde hin Aften ved den første Ihukommelse: „Denne Kalk er den nye Pagt i mit Blod.“ Her er der atter en dybere Sandhed i Ihukommelses Kalken, end Mesteren fik Lejlighed til at forklare paa det Tidspunkt. I Aandens fuldere Lys der kom senere erkender vi, at Frelserens Udsagn var, at hans Blod, som Kalken repræsenterede, *var bestemt til Beseglingen af den nye Pagt*, der skulde blive indført naar alle Lemmerne paa Legemet var blevne ofrede med ham — har tømt *Kalken af Offer og Død*. Da vil Kristusskaren være fuldent i Herlighed, og Blodet som i denne Tidsalder har dannet Grundvolden for Menighedens Retfærdiggørelse og Retfærdighed (Fortjenesten af Kristi opofrede Liv er bleven tilregnet hans Legemes Lemmer) *vil da blive anvendt til Besegling af den nye Pagt* for Genoprettelse og Opløftelse under Milleniets Regering, af alle de lydige af Adams Slægt.

Begge Sider af denne hjertegribende Paaske-Bestemmelse omtalt ovenfor er meget vigtige, nemlig vor Retfærdiggørelse og vor Offerdød. Det er nødvendigt, først af alt, at vi erkender vor Retfærdiggørelse gennem vor Frelseres Offer. Det er dernæst passende, at vi erkender den hele Kristus-skare, at den fulde salvede Klasse er, set fra det guddommelige Standpunkt, *et sammensat Legeme af mange Lemmer*, for hvilke Jesus er Hovedet (1. Kor. 12:12—14), og at dette Legeme, denne Menighed, som et hele maa blive brudt — at hvert Lem paa det maa blive en Kopi af Herren Jesus og maa vandre lige i Fodsporene af hans Offer. I Sandhed hvor tilskyndende, hvor dybtgaaende er ikke de aandelige Lektier, der ligger i Apostlens Ord: „*Kristus vort Paaskelam er ofret for os!*“ (Eng. Overs. af 1. Kor. 5:7).

PAASKE-DELTAGELSEN KRÆVER STOR ALVOR OG YDMYGHED

Der staar nu tilbage for os at lægge Mærke til den nødvendige Forberedelse for at kunne deltage paa rette Maade, som Apostlen hentyder til. En saa højtidelig og hellig Forordning paakalder stor Alvor og Ydmyghed i Sindet, naar vi nærmer os den. En Tjeneste til Minde om Kristus og indstiftet for at forkynde hans Offerdød (saa vel som vor Delagtighed med ham i denne Død), behøver indtrængende Bøn og Koncentration af vore Hjerter og Tanker paa det Emne, der skal ihukommles, og Maaden for dens Forkyndelse. Med andre Ord hver enkelt maa *prøve, dømme, skønne og selv skelne*, om han har eller ikke har en saadan Tro paa, hvad han nu har til Hensigt at gøre og at modtage, og om hans *Sind* og Tro saaledes er i fuld *Overensstemmelse* med *Naturen, Betydningen* og *Tjenesten* i Paaske-Nadveren.

Naar et Menneske saaledes har dømt sig selv og er saaledes i *Hjerte og Sind beredt til Sakramentet*, Ihukommelsen, som han agter at fejre, er Vejen fri og aaben, og han kan komme med enhver Frihed og Tiltro, som en anerkendt og velkommen Gæst. Der er da intet, der behøver at afskrække nogen fra at komme, ingen Dom eller Fordømmelse at frygte. Dog mange Hjerter skælver, naar de betragter Herrens udbredte Bord, og krymper sig frygtsomt overfor Spørgsmaalet, om de kan vove det i Sikkerhed. Men vor Mesters Ord er her, som i saa mange andre Tilfælde „Frygt ikke, tro blot“; „Eders Hjerte forfærdes ikke! Tro paa Gud, og tro paa mig“; „Den som kommer til mig, vil jeg ingenlunde støde ud“.

Vor Vantro og Utroskab i den foregaaende Tid kunde maaske fortjene, at vi følte disse Prøver paa Tvivl og Forvirring. Det *kunde være* Guds retfærdige Tugt for vor *Mangel* paa Alvor og Hengivenhed. Sikkerlig har vi *alle* fortjent det værre, end vi har faaet det. Men det er ikke tænkt til at fordømme os og drive os bort, at vi saaledes kommer under Skyer og Betæneligheder. Det er barmhjertigt *ment for at rette os op*, for at vi ikke skal blive fordømt med den vantro Verden. Det er ikke for at holde os tilbage, *men for at bringe os fremad til en mere skikket og beredt Tilstand*, i hvilken vi kan spise og drikke af disse dyrebare Anordninger for dem, der ydmygt bekender deres Synder, og hungrer og tørster efter Retfærdighed, og efter Samfund med Kristus.

Ved alt, hvad der da er kært og dyrebart, saa lad Budskabet og den hellegende Indflydelse fra denne helligede Aarstid tilskynde os til at *genvinde* vor aandelige Styrke — ved Naadestolen og ved vore Bønner, at vi ikke skal blive overrasket af nogen Utroskab i disse prøvende Dage. så nær ved vor herlige Befrielse. Se, hvilke forstyrrede Dage disse er, paa hvilke

vi lever! Der har aldrig været lignende disse lige siden Tidens Begyndelse. I Sandhed alle Tings Ende er kommet nær! Hele Jorden er i Dag i stor Uorden og Forvirring. Og Levningen af Menigheden, der endnu befinder sig paa denne Side, føler Presset af mange bitre Sorger og Trængsler. Ja, der er mere end de sædvanlige Ildprøver for Troen. Det er derfor særdeles paakrævet, at vi erkender Højtideligheden og Alvoren i den Paaske, der nærmer sig. Maa den i Sandhed blive en tilskyndende og helligende Lejlighed med alle trofaste Brødre i den Tid, der er forude, hvor vi mindes vor Frelzers store Ængstelse, hvorfra vi alene henter vore Haab om det velsignede himmelske Hjem. Skønt vor Stilling som Disciple leder os gennem de bitreste Prøver og til Korset, *vil den*, om vi trofast holder ud, *ikke undlade at lede os til Guds berlige Stad*, og til Belønningerne og Velsignelserne af en uvisnelig Krans og Krone og Udødeligheden.

Den rette Dato for Iagttagelse af Paaske-Nadveren dette Aar bliver *Torsdag Aften den 19. April*, efter Solnedgang. Den jødiske Kaldender afmærker dette Tidspunkt som den 14. Nisans Begyndelse. — Dagen hvor Paaskelammet skulde slagtes i Forbilledet. Og det rette Tidspunkt for os til at ihukomme vort Paaskelam, Kristus, der lod sig slagte for os.

I København samles Vennerne til Højtiden

Torsdag Aften den 19. April Kl. 19,30 — Hyldebørvej 13.

Enhver, der af Hertet har modtaget Kristus som Frelser og viet sit Liv til helt at følge Ham, lade sig bryde med Ham, *er hjertelig velkommen til at deltage i Højtiden.*

Som tidligere Aar vil vi atter minde Vennerne om Betydningen af en god Forberedelse til Højtiden, baade ved at prøve og ransage Hjerterne, som ovenstaaende Artikel saa alvorligt tilskynder os til, og ogsaa ved paany inden Højtiden at studere Emnet *„Den nye Skabnings Paaske.“* (6. Bind, 11. Kapitel).

Af Hertet ønsker vi Vennerne, baade de, der kan samles med andre, saavel som de enkelte, der maa være alene med Herren, en meget velsignet Højtid.

»HAN ER IKKE HER«

„Han er ikke her; han er opstanden, som han sagde; kom og se Stedet, hvor han laa.“ — Matt. 28:6.

Himlens hellige Engle er i stor Udstrækning blevet brugt af den himmelske Fader for at bringe Undervisning til hans Folk her paa Jorden, og for at tjene paa andre Maader ved Udførelsen af den guddommelige Plan for Menneskets Frelse. Engle forkyndte om Jesu Fødsel for de ydmyge Faarehyrder paa Betlehems Marker. Engle kom til og tjente Jesus under de prøvende Timer i Getsemane Aftenen før hans Korsfæstelse. Og nu da Jesus var blevet oprejst fra de døde, var en Engel den første, der forkyndte det, og han gav Undervisning til de Kvinder, der kom til Graven tidligt om Morgenen paa hin mindeværdige „første“ Dag, at de skulde gaa afsted i Hast og sige til hans Disciple, at han var opstanden fra de døde og forklare dem, at Jesus vilde gaa i Forvejen for dem til Galilæa. Lydigt forlod de i Hast Graven for at bringe dette glade Budskab, fyldt „med Frygt og stor Glæde“. — Vers 8.

Vi kan i nogen Grad forestille os „den store Glæde“, der besjælede disse højt ærede Kvinder, naar vi tager de Omstændigheder i Betragtning, der ledede frem til den lykkelige Overraskelse, som ventede dem ved Jesu Grav, da Englen mødte dem og erklærede, at deres Herre ikke længere var død. Til at begynde med syntes det utroligt, skønt Englen mindede dem om, at det netop var, hvad Jesus havde forudsagt; da de overvejede Sagen lidt, hjalp dette til at berolige dem, for de havde lært at have stor Tillid til enhver Ting, deres Mester sagde.

Det Samfund, Jesus havde haft med sine Efterfølgere, havde ikke været langvarigt, da hans hele Tjeneste i Kødet kun varede tre og et halvt Aar. Men hver Dag havde bragt sine Indtryk. Medens det forholdsvis kun var faa, der virkelig blev hans Disciple, havde mange tusinde lært at kende ham fra en gunstig Side, for han gik omkring og gjorde godt, og viste ingen Partiskhed i, hvem der skulde modtage hans Velsignelser.

For dem som troede paa ham, var han i Sandhed den lovede Messias. De var overbeviste om dette af mange Grunde. De havde været Vidner til de Mirakler, han udførte. De havde ved mange Lejligheder lyttet henrykt til de underfulde Ord, med hvilke han fremsatte Sandhederne om Guds Rige. Han fremstillede Budskabet paa en venlig, forstaaende Maade, men var alligevel afgjort og talte med Autoritet. De skriftkloge og Farisæerne, der

længe var blevet betragtet som Intelligensen af den jødiske religiøse Verden, var ingen Vanskeligheder for Mesteren, og gentagne Gange blev de bragt til Tavshed, naar de forsøgte at fange ham i Ord for at sætte ham i Forlegenhed overfor Disciplene eller Offentligheden.

Ethvert af de Øjeblikke, Jesu Efterfølgere var med ham, var velsignede og helligende. Da de vidste, at han var den forudsagte Messias, forventede de, at han snart vilde udøve sin kongelige Autoritet, og de troede, at de paa nogen fremtrædende Maade skulde være forenet med ham i hans Rige. Kun i ringe Grad erkendte de, at deres Herre vilde være med dem for saa kort en Tid. De vidste, at han havde Fjender, men de forstod ikke, at han frivilligt vilde overgive sig til dem og ikke gendrive de Beskyldninger, som de tildængede ham med.

Mange af de Ting, som Jesus sagde og gjorde de sidste faa Dage før Korsfæstelsen, var vanskelige for hans Venner at forstaa udfra de messianske Forhaabninger, de knyttede til ham. Nogle syntes at faa den Tanke, omend vagt, at han vilde blive taget bort fra dem ved Død, men ingen var helt beredte paa, hvad der virkeligt skete. Saa alle var som forstenede, og øjensynligt huskede ikke en eneste af hans Disciple de mange Udtalelser, der tilkendegav, at han ventede at blive oprejst fra Døden. Selv de Kvinder, der gik til Graven tidligt den „første Dag“, gjorde ikke dette for at se, om han var blevet oprejst til Liv, men for at drage videre Omsorg for hans Legeme.

De to Disciple, som den opstandne Jesus mødte paa Vejen til Emmaus, synes at have grundet noget paa Muligheden af, at Jesus kunde være oprejst; for da de berettede om Aarsagen til deres Bedrøvelse for den „fremmede“, som vandrede med dem — at den Ene, hvem de sandelig havde troet at være Messias, var blevet grusomt korsfæstet af hans Fjender — saa føjede de til, at det nu var den tredie Dag, siden dette skete. — (Luk. 24:21). Den Maade, paa hvilken dette blev fremsat, antyder, at de ikke havde glemt Mesterens Løfte om Oprejsningen af hans Legemes Tempel efter tre Dage (Joh. 2:19). Men da de ikke vidste, at han var i Live, var nu ogsaa dette Haab svundet hen.

For Jesu Efterfølgere betød hans Død mere end det pludselige Tab af en kær Ven. En som de havde lært at elske, og der utvivlsomt ogsaa elskede dem. Med hans Død svandt ogsaa deres Forhaabninger om den nære Oprettelse af Messias Riget. Hans Apostle havde opgivet deres alt for at følge ham, og nu var der ingen, de kunde følge. Den ømme Hengivenhed hos Kvinderne, der tidligt gik til Graven for at tage Vare paa Mesterens Legeme, var ikke saa hurtigt udslettet. Deres Kærlighed blev ved, men deres Ven, deres Lærer, deres Mester var død.

Kan vi ikke forestille os den „store Glæde“, der helt gennemtrængte disse Kvinder, da de hørte Englens Erklæring om, at deres Mester ikke længere var død, at han atter levede og vilde gaa forud for dem til Galilæa, og dér vilde de faa ham at se. Det er sandsynligt, at de gerne vilde have dvælet dér ved Graven hos Englen og fra ham faa nøjere Underretning om, hvad der havde fundet Sted, for det ser ud, som de ikke i Begyndelsen var helt overbeviste. Men Englen tillod dem ikke dette, og underviste dem om at „gaa afsted i Hast og sige til hans Disciple, at han er opstanden fra de døde.“

Der er Tidspunkter, da Herrens Folk modtager vigtige Oplysninger om den guddommelige Plan, hvor det kunde være rigtigt at tage Tid til at grunde over deres Betydning og være vis paa, at enhver Enkelthed er forstaaet paa rette Maade; men til andre Tider er de kaldede til at „gaa afsted i Hast“ og bringe de gode Nyheder til andre. Det var denne høje Ære at være Herrens Sendebud der blev betroet de Kvinder, som gik tidligt til Graven „den første Dag“s Morgen. Senere kunde de tage Tid til at grunde over og samtale om Betydningen af de forbavsende Nyheder, de just havde hørt fra den Engels Læber, der hilste dem ved Mesterens Grav, men den vigtigste Ting i det Øjeblik var at „gaa afsted i Hast og sig til hans Disciple.“

I Udførelsen af den guddommelige Plan for Menneskets Genløsning og Befrielse fra Synd og Død var Jesu Opstandelse den mest fremstaaende Ting, der var indtruffet indtil da. Der havde været mange Mirakler tidligere — Overgangen over Det røde Hav, Mannaen i Ørkenen, Overgangen over Jordan, Indtagelsen af Jerico, Israels Fjenders Nederlag ved talrige Lejligheder, Opvækkelsen af Sunamitindens Søn af Elisa og mange andre. Jesus selv havde udført mange Mirakler, endog Opvækkelsen af nogle fra Dodens Søvn. Men *hans* Opstandelse overgik dem alle, for ikke alene havde den himmelske Fader oprejst ham fra de døde, men havde givet ham den guddommelige Natur, langt over Engle, Myndigheder og Magter, og ethvert Navn, som nævnes. — Efes. 1:18—22.

Den hellige Aand var endnu ikke givet, saa hverken Kvinderne eller nogen af de andre Herrens Disciple kunde fatte aandelige Ting. Paa den Tid var det nok for dem at blive forsikret om, at deres Mester ikke længere var død. Men medens Englens Udsagn gjorde et stærkt Indtryk paa Kvinderne var de ikke fuldt overbeviste alene ved dette. Markus' Beretning herom er: „Og de gik ud og flyede bort fra Graven; thi Bæven og Forfærdelse var kommen over dem; og de sagde ingen noget; thi de frygtede.“ (Markus 16:8). Denne Beretning modsiger ikke Matthæus' Udsagn om deres store Glæde. (Matt. 28:8). Blandet med deres Frygt erfarede de ogsaa Glæde

Desuden maa de have været temmeligt oprevne, og maaske var det af denne Grund, at deres Udsagn ikke forekom Disciplene meget overbevisende, for de betragtede det, som Kvinderne fortalte dem, som „løs Tale". — Luk. 24:11.

Den nøjagtige Rækkefølge i Begivenhederne er det ikke helt let at udrede fra Beretningerne om det, som indtraf paa denne „første Dag". Maaske Maria Magdalene dvælede ved Graven en kort Tid efter, at den anden Maria (Jacobs Moder) paabegyndte Missionen at fortælle Disciplene, hvad der var hændt; eller maaske kom hun tilbage lidt senere. I hvert Tilfælde var det for hende, og nær Graven, at Jesus først aabenbarede sig. Hun kendte ham ikke paa hans Udseende, men da han nævnte hendes Navn i det Tonefald, hun kendte saa godt, vidste hun at det ikke kunde være nogen anden end hendes Mester.

Men hvilken Forskel! „Rør ikke ved mig," sagde han til hende og forklarede, at han endnu ikke var opfaren til Faderen. Han bad hende gaa til Brødrene og sige til dem: „Jeg farer op til min Fader og Eders Fader og til min Gud og Eders Gud." (Joh. 20:17). I en af de mest velsignede Samfundstunder, som Jesus havde med sine Disciple, havde han fortalt dem, at han vilde gaa bort til sin Fader, og at Faderen da vilde sende dem Trøsteren, den hellige Aand. (Joh. 14:25, 26, 29). Ingen andre end Jesus havde før talt til dem paa denne Maade, og de kunde derfor vide, at ingen uden Mesteren kunde sende dem et saadant Budskab.

Bortset fra den Kendsgerning, at Disciplene var blevet overbeviste om, at Jesus var oprejst fra de døde, var Udgydelsen af den hellige Aand den første større Velsignelse, Disciplene vilde modtage fra deres opstandne Herre. Men den hellige Aand kunde ikke blive sendt til dem, førend Jesus var steget op til Faderen og traadte frem i hans Nærværelse til bedste for dem. „Jeg vil bede Faderen," havde Jesus lovet dem, „og han skal give Eder en anden Talsmand." (Joh. 14:16). Denne Bøn havde Jesus øjensynligt fremsat for Faderen, da han, efter at være gaaet ind i det modbilledlige Allerhelligste, fremstillede Fortjenesten af sit Offer paa den virkelige Naadestol.

„Rør mig ikke," sagde Jesus til Maria. Det græske Ord, der her er oversat „rør", blev paa Bibelens Tid brugt for at betegne Kontakt med en anden for at faa en Velsignelse. Den Kvinde, som „rørte" ved Mesterens Klædning for Eksempel, fik Styrke, medens Jesus mærkede, at en „Kraft" var udgaet fra ham. De Velsignelser, Folket havde modtaget fra Jesus, havde været af en materiel Art, men nu skulde Hovedformaålet være aandelige Velsignelser, der skulde tildeles Lemmerne paa Kristi Legeme ved Hjælp af den hellige Aand. Jesus var blevet oprejst fra de døde, ikke for at fort-

sætte med fysisk Helbredelse, men for at begynde den aandelige Udvikling af sin Menighed.

Han var ikke længere selv et menneskeligt Væsen og hans Velsignelse skulde ikke tildeles paa Grundlag af menneskelige Forbindelser. Apostlen skrev, at medens nogle havde kendt Kristus efter Kødet, „saa kender vi ham dog nu ikke længere saa.“ (2. Kor. 5:16). Derfor var det, at Jesus sagde til Maria: „Rør mig ikke.“ Jeg er forskellig nu, og de Velsignelser som jeg lovede, kan ikke gives, førend jeg er opfaren til min Fader og fremstiller for ham Fortjenesten af mit udgydte Blod. Da vil den hellige Aand blive givet, og de, som modtager den, vil gaa ind i den nye Tids alders Glæder, disse aandelige Glæder, som vil være den fælles Arv for alle dem, som elsker mig og holder mine Befalinger.

Jesus, viste sig ved adskillige Lejligheder og under forskellige Omstændigheder for sine Disciple, men han vedblev med at opretholde denne Afstand, som blev vist Maria. Dette maa have forekommet dem underligt, men da den hellige Aand kom, og deres Sind blev oplyste derved, forstod de, at han, som havde lidt Døden efter Kødet, var bleven levendegjort som et herligt guddommeligt Væsen, usynligt for menneskelige Øjne. Da var der ikke længere nogen Uvished i deres Sind om deres rette Slægtskab med ham. „I elskede! nu er vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbarets hvad vi skal vorde; vi ved, at naar han aabenbares, da skal vi vorde han lige; thi vi skal se ham, som han er.“ — 1. Joh. 3:2.

Og denne højt ophøjede guddommelige Kristus skuer vi op til i Dag, som vor ældre Broder, vor Talsmand, og vort Hoved. Vi glæder os i Vissheden om hans anden Nærværelse, og vi er lykkelige for at have modtaget dette Budskab „GAA OG SIG.“ (Matt. 28:10). Medens disse, som var først ved Graven tidligt om Morgenens paa den „første Dag“ for mere end nitten Aarhundreder siden, blev højt ærede med Forretten at meddele de gode Nyheder om Opstandelsen til Disciplene, hvor langt højere begunstigede er vi i Dag ved at maatte fortælle hele Verden det herlige Budskab at hans Rige er for Haanden, og snart skal alle Slægter paa Jorden give Lejlighed til at modtage evigt Liv!

Den Gang var Budskabet „Han er opstanden!“ Vi har endnu den Forretning at gentage denne herlige Kendsgerning, og i Tillæg dertil sige til Zion, at han er vendt tilbage, at han samler sine egne ind til sig; at han har taget sin store Magt for at regere, og som et Resultat deraf bliver Nationerne sønderslaaede som en Pottemagers Kar. Foruden dette er vi af den hellige Aand bemyndigede til at fortælle alle, som har et hørende Øre, at Jesus vil regere, indtil alle Fjender er lagt under hans Fødder, og at den sidste Fjende, som tilintetgøres, er Døden. — 1. Kor. 15:25, 26.

Da det først blev sagt til Disciplene, at Jesus var oprejst fra de døde, betragtede de det som værende løs Tale. De fleste Folk tænker det samme om vort Budskab i Dag. Senere vil de komme til at kende det anderledes, og vi glæder os over, at det nu er vor Forret at fortælle dem det. Ulig Kvinderne paa den „første Dag“ er vor Glæde ikke blandet med Frygt: „Derfor frygter vi ikke, om Jorden omskiftes, og om Bjerger rokkes i Havets Hjerte.“ (Ps. 46:2).

De Tilstande, som bringer hele Verden til at frygte, giver os blot Grund til at glæde os, fordi de betyder at vor Befrielse er nær, da vi skal se Herren, som han er, og deltage med ham i det herlige Arbejde at udøse Vel-signelser over alle Jordens Slægter. I Sandhed vi har saare meget at „GAA OG SIGE“! — Gør vi det?

„Gud og Fornuften“

Næste Nummer af „Daggry“ (Maj—Juni) vil bringe en Oversættelse „Gud og Fornuften“, og er særligt beregnet for tænkende Mennesker i vor oprevne Tid. Bladet vil ikke have noget andet Stof og bliver rimeligvis paa 50—60 Sider. Om nogen ønsker ekstra Eksemplarer, kan de faas for en Krone Stykket. Skulde vi ikke prøve at aflægge Vidnesbyrd ved at faa dette lille Skrift ud?

Løft op dit Hoved, trætte Pilgrim,
frygt ej for det, som forestaar.
Snart han, som led paa Korset Døden,
regere skal i tusind Aar.

Kor: Det Tusindaar er Jubelaaret,
den Dag Profeter spaaed om.
Alt nu vi ser dens Morgendæmring,
der kommer med retfærdig Dom.

Al Verden bring det glade Budskab,
at Hvilens Tid nu forestaar!
Lad hvert et Folks fortrykte høre:
De tusind Aar er Jubelaar!

Kor: Det Tusindaar er Jubelaaret,
den Dag Profeter spaaed om.
Alt nu vi ser dens Morgendæmring,
der kommer med retfærdig Dom.

Om Skyer end for Solen dækker
der, hvor dens Dæmring nu fremgaar,
snart skal den dog, som lovet, lyse
for Verden al i tusind Aar!

Kor: Det Tusindaar er Jubelaaret,
den Dag Profeter spaaed om.
Alt nu vi ser dens Morgendæmring,
der kommer med retfærdig Dom.

Velkommen være Jubelaaret,
som med Retfærdighed fremgaar!
Oh, at jeg maatte agtes værdig,
regere med i tusind Aar!

Kor: Det Tusindaar er Jubelaaret,
den Dag Profeter spaaed om.
Alt nu vi ser dens Morgendæmring,
der kommer med retfærdig Dom.

Mannatekster

12. APRIL

„Velsignelsens Kalk, som vi velsigner, er den ikke Samfund med (Delagtighed i) Kristi Blod? Brødet, som vi bryder, er det ikke Samfund med (Delagtighed i) Kristi Legeme? Fordi der er eet Brød er vi ett Legeme, endog vi er mange; thi vi har alle Del i det ene Brød.“ (1. Kor. 10:16, 17).

Der er én Kalk, skønt den består af Saften fra mange Druer, og der er ett Brød, skønt det er sammensat af mange Korn. Kornene kan ikke beholde sin Individualitet og sit eget Liv, om de skal kunne blive Brød for andre; Druerne kan ikke vedblive at være Druer, om deres Saft skal kunne blive til en oplivende Drik. Vi ser altså Skønheden af Apostelens Erklæring om, at Herrens Folk er delagtige i det ene Brød og den ene Kalk. Der findes ingen anden Vej, ad hvilken vi kan opnå den nye Natur, end ved at modtage Herrens Indbydelse til at drikke af hans Kalk, at blive brudt med ham som Dele af det ene Brød og at blive begravet med ham i Dåben til hans Død, for at vi således også tillige med ham måtte opnå Herlighed, Ære og Ufor-gængelighed i Opstandelsen.

13. APRIL

„Dersom I ikke æder Menneskesønnens Kød og drikker hans Blod, har I ikke Liv i eder.“ (Joh. 6:53).

Med Glæde, kære Herre, æder vi (tilegner vi os efter Behov) Fortjenesten af din rene, for os opofrede Natur — til vor Retfærdiggørelse. Gerne vil vi også med dig drikke Lidelsens Kalk, idet vi indser, at det er en herlig Forret at lide med dig, dø med dig, for at vi også i sin Tid kan få regere med dig og til evige Tider leve med dig, være dig lig og som din Brud dele din Herlighed og nyde din Kærlighed. O, måtte vi være trofaste ikke blot i at iagttage Symbolet, men også i Virkeligheden! Velsignede Herre, vi hører dit Ord: „Den Kalk jeg drikker, skal I drikke, og den Døb jeg døbes med, den skal I døbes med.“ Herre, af os selv er vi ikke istand til at bringe dette Offer; men din Nåde er os nok, thi vi tilhører dig helt, nu og for evig.

VENNESTÆVNE

Igen i Aar indbyder vore kære Venner paa Slusemøllen Vennerne til Stævne om Guds hellige Ord i Dagene fra den 29. *Juli* til den 1. *August*.
Tilrejse Lørdag den 28. Juli, Afrejse Torsdag den 2. August.

HJERTELG VELKOMMEN!

BESØG FRA AMERIKA

Lige inden Bladet blev færdigt, modtog vi den glædelige Meddelelse, at *Broder W. Norman Woodworth* fra „*The Dawn*“ i Amerika vil aflægge Besøg i København *Tirsdag den 19. Juni*.

Der vil *Kl. 14 Eftermiddag* blive et Vennemøde paa Hyldebærvej 13, og saa et Aftenmøde samme Sted eller eventuelt et offentligt Møde.

Broder Woodworth forlader Danmark allerede Onsdag den 20. Juni, saa desværre bliver der ikke Lejlighed til Besøg ude i Landet.

Hjertelig velkommen til Moderne!

MØDER

Fra og med *Søndag den 1. April* bliver Mødet paa Hyldebærvej 13 *Kl. 19 Aften* og ikke længere *Kl. 16 Eftermiddag*.

Moderne baade *Søndag* og *Torsdag Aften* bliver altsaa fra den 1. April *begge Kl. 19 Aften*.

Studier i Skriften af Broder C. T. Russell.

I Guds Tidsalderplan—II Tiden er nær—III Komme dit Rige—IV Hævnens Dag—V Forsoningen mellem Gud og Mennesker—VI Den nye Skabning.

Vi anbefaler meget disse Studier som Bibelnøgler der virkelig lukker op for Guds hellige Ord. Desværre har vi ikke disse Bøger at sælge, men kun til at laane ud til enhver der omhyggeligt vil studere dem.

Sandheds Litteratur for vor Tid

Brevkort om "Guds Rige"	frit
Traktaten Ved De?	"
Traktaten Vore Døde skal leve igen	"
Er Forkyndelsen om Helvedes Pine Sandhed	"
Tidligere Numre af "Daggry"	"

"Endens Tid og Guds Genoprettelses Plan"	25 Øre
"Haab" hinsides Graven.	25 "
Lærer Bibelen alle Menneskers endelige Frelse? (Universalisme)	25 "
"Guds Rige"	25 "
Jesus, Verdens Frelser	25 "
Jordens store Jubelaar	25 "
Kristus er kommet tilbage for at løse Verdensproblemerne	25 "
Bladet "DAGGRY" Lösnumre	65 "

"DAGGRY"	—	HYLDEBÆRVEJ 13	—	KØBENHAVN F
----------	---	----------------	---	-------------

Møder i København Hyldebærvej 13
hver Søndag Kl. 16 og Torsdag Kl. 19.

SKRIFTEN LÆRER OS TYDELIGT:

At Menigheden er "den levende Guds Tempel" — i særlig Betydning "Hans Værk", hvis Opbyggelse er gaaet for sig hele Evangeliets Tidsalder igennem — siden Kristus blev Verdens Genløser og Hovedhjørnesteinen i dette Tempel; og naar det er fuldendt, skal Guds Velsignelser derigennem flyde ud "til alle Folk", og de skal finde Adgang til Ham. — I. Kor. 3:16, 17; Ef. 2:20—22; I. Mos. 28:14; Gal. 3:29

At Afslibningen, Tildannelsen og Fuldkommengørelsen af dem, der tror paa Kristi Forsoningsværk, og som er indviede til Ham, skrider frem i Mellemtiden; og naar de sidste af disse "levende Stene", som er "udvalgte og dyrebare", er endeligt tilhuggede, vil den store Bygmester samle dem alle i den første Opstandelse; og Templet skal fyldes med Hans Herlighed og blive et Mødested for Gud og Mennesker hele Tusindaarsriget igennem. — Aab. 15:5—8

At Grunden for Menighedens og Verdens Haab ligger deri, at "Jesus Kristus af Guds Naade smagte Døden for alle" som "en Genløsningsbetaling for alle", og at Han vil blive "det sande Lys, som oplyser hvert Menneske, der kommer til Verden" — "i sin belejlige Tid". — Hebr. 2:9; Joh. 1:9; I. Tim. 2:5, 6

At Menighedens Haab er, at den skal blive lig sin Herre, "se Ham, som Han er", blive "delagtig i den guddommelige Natur" og dele Hans Herlighed som Hans Medarving". — I. Joh. 3:2; Joh. 17:24; Rom. 8:17; II. Pet. 1:4

At Menighedens nuværende Mission er at berede de hellige til deres fremtidige Gerning; og lade enhver Dyd og Naadegave komme til Udvikling i sig; at være Guds Vidne for Verden; og berede sig til at blive den næste Tidsalders Konger og Præster. — Ef. 4:12; Matt. 24:14; Aab. 1:6; 20:6

At Verdens Haab bestaar i de Velsignelser, i Retning af Kundskab og gunstig Lejlighed, til hvilke der vil blive Adgang for alle i Kristi tusindaarige Rige, i Tiderne før Genoprettelsen af alt det, som gik tabt i Adam; at denne Genoprettelse vil komme til de villige og lydige gennem Kristus og Hans herliggjorte Menighed, medens alle genstridige vil blive udryddede. — Ap. G. 3:19—23; Es. 35